

מ"ת 4106/01/15 - מדינת ישראל- מח"ש נגד א' א' ס'

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

10 פברואר 2015

מ"ת 4106-01-15 מדינת ישראל נ' ס'

בפני כב' השופט נסר אבו טהה
המבקשת
נגד
המשיב
מדינת ישראל- מח"ש ע"י ב"כ עו"ד איילת רזין בית-אור
א' א' ס' ע"י ב"כ עו"ד אבי חימי

החלטה

1. בתאריך 04.01.2015, הוגש כנגד המשיב כתב אישום המייחס לו לכאורה ביצוע עבירות התעללות בחסר ישע על ידי אחראי- עבירה לפי סעיף 368ג' סיפא בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, חבלה בכוונה מחמירה- עבירה לפי סעיף 329(א)(1) בצירוף סעיף 29, לחץ של עובד הציבור- עבירה לפי סעיף 277(1)-ו(2) לחוק הנ"ל.
2. לצד כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים, במסגרתה נטען, כי ככל שתוצע חלופה ראויה, שיהיה בה כדי לאיין את מסוכנותו של המשיב, תסכים המבקשת לשחרור המשיב לחלופה זו.
3. במסגרת הדיון שהתקיים ובהעדר מחלוקת בדבר קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר, הגיעו הצדדים להסכמה, כי המשיב ישוחרר בתנאים של מעצר בית מלא בכתובת מגוריו בקיבוץ *****, ערבות עצמית על סך 20,000 ₪, ערבות צד ג' על סך 20,000 ₪, הפקדה כספית על סך 5,000 ₪, צו עיכוב יציאה מן הארץ (להלן: "תנאי השחרור בערובה").
4. בהתאם להסכמת הצדדים, הוריתי על שחרורו של המשיב בתנאים האמורים לעיל, ובנוסף הוריתי על קבלת תסקיר מאת שרות המבחן, אשר יבחן את בקשת הסגור לביטול מעצר הבית.
5. תסקיר כאמור התקבל, ובו המלצה לבטל את כל התנאים המגבילים אשר הוטלו על המשיב, הואיל ושרות המבחן התרשם, מרמת מסוכנות נמוכה להתנהגות פוגענית בעתיד, בעיקר לנוכח הרחקתו מתפקידו ומעמדו המקצועי. בנוסף, התרשם שרות המבחן, כי ההליך הפלילי שננקט בעניינו, מרתיע ומשמעותי עבורו. עוד התרשם השרות מהמשיב כאדם בעל גבולות פנימיים ברורים, הנוטה להשתמש בסמכותו ומרותו באופן מבוקר על מנת לקדם עצמו ואינטרסים שונים החשובים לו. עוד התייחס שרות המבחן לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות- בן 41, נשוי בשנית ואב ל-4 ילדים, עבד כ-18 שנים במשטרת ישראל.

6. בא-כוח המשיב עתר לאמץ את המלצת שרות המבחן, הן מהטעמים המצוינים בתסקיר, והן בהינתן העובדה, כי המשיב לא היה נתון בכל תנאי מגביל משך שלוש וחצי השנים שחלפו מאז התרחשות האירוע. עוד נטען, כי המשיב שירת במשטרת ישראל מזה קרוב לשני עשורים והינו קצין מוערך ביותר, עומד לדין בגין אירוע לכאורי אחד ויחיד, שהתרחש לכאורה בחודש אוגוסט 2011.

7. באת-כוח המבקשת מנגד, עתרה לדחות את המלצת שרות המבחן, שכן מעשיו של המשיב מקימים חזקת מסוכנות וכן חשש לשיבוש הליכי משפט. יחד עם זאת, ובשים לב לזמן הרב שחלף מעת ביצוע המעשים, הסכימה המבקשת לשחרורו של המשיב לחלופת מעצר ראויה.

אשר להמלצת שרות המבחן נטען, כי קיים פער תהומי בין התיאורים והקביעות המפורטים בתסקיר שרות המבחן, לבין המעשים המזעזעים המיוחסים למשיב, כך למשל, הקביעה לפיה המשיב הוא "בעל גבולות פנימיים ברורים... נוטה להשתמש בסמכותו ומרותו באופן מבוקר... מבין את המשמעות של התנהגות אלימה ופוגענית כלפי האחר", אינם יכולים להתיישב עם ההתעללות הקשה שביצע לכאורה המשיב כלפי המתלונן חסר הישע.

אשר למצוין בתסקיר "ככל הידוע לנו לא הוגשו תלונות נוספות בנוגע להתנהגותו של המשיב"- נטען, כי האמור בתסקיר שגוי בעליל, שכן החקירה בתיק הנוסף הסתיימה וממתינה להחלטה של הנהלת מח"ש, שכן נתון זה רלוונטי להערכת המסוכנות.

לסיכום- טענה המבקשת, כי מעשי המשיב הם כה חמורים מבחינת הסטייה הנורמטיבית והם מייצרים חשש להתנהגות פורצת גבולות וחסרת מעצורים, ומשכך הם מחייבים הימצאות המשיב בפיקוח הדוק, לכל הפחות, בדמות מעצר בית מלא.

8. לענייננו, ראויים לציון שתי החלטות בית המשפט העליון - בבש"פ 5564/11, **פלוני נגד מדינת ישראל**:

"הנה כי כן, שחרור לחלופת מעצר וטיב החלופה נגזרים לעיתים מעוצמת הראיות. חלופת מעצר היא ביטוי שהשתרש בפרקטיקה אך אינו מופיע בחוק המעצרים, וסעיף 21(ב)(1) לחוק נוקט לשון "שחרור בערובה ותנאי שחרור". חלופת מעצר אין פירושה בהכרח מעצר בית מלא, ולרשות בית המשפט עומד מגוון של כלים, כמפורט בסעיף 48(א) לחוק המעצרים שעניינו ב"תנאי השחרור בערובה".

לא הייתי מזכיר דברים אלה, המובנים מאליהם, אילולא התחושה כי החלופה של מעצר בית מלא, הפכה לתנאי שחרור "אוטומטי" כתחליף למעצר בפועל. אך יש לזכור כי גם מעצר בית מלא הוא בגדר הגבלה, ואף הגבלה קשה, על חירות הפרט, במיוחד בהאידינא, שבידור התיק העיקרי עלול להתארך חודשים ואף שנים. אין זה מהדברים הקלים "לטפס על הקירות" משך חודשים רבים בין ארבעה כתלים. הבטלה עלולה להביא לידי שעמום והשעמום לידי חטא של הפרת תנאי מעצר הבית ולהסתבכות נוספת של הנאשם. לכך יש להוסיף כי מעצר בית ממושך עלול לפגוע בפרנסתו של הנאשם ושל בני ביתו התלויים בו למחייתו".

רוצה לומר, כי גם בקביעת תנאי החלופה, היד אינה צריכה להיות "קלה על ההדק", ותנאי החלופה והגבלת החירות צריכים להיגזר הן מעוצמתה של עילת המעצר והן מעוצמת הראיות בכל מקרה ומקרה.

החלטה נוספת בבש"פ 3611/10, עימאד רמאל נגד מדינת ישראל, נקבע:

"אמנם ככלל אין מקום לכרסום בתנאי השחרור שנקבעו מבלי שחלף די זמן מההחלטה האחרונה בעניין זה, ומבלי שקמו נסיבות חדשות או התגלו עובדות חדשות. חלוף הזמן חשוב הן מאחר שזו מצוות המחוקק הן בשל הצורך שלא להעמיס יתר על המידה על מערכות המשפט העמוסות ממילא, והן בשל הטעם המהותי שעומד בבסיס הזמן החולף, המאפשר לבחון האם ניתן ליתן בנאשם אמון מספיק בשביל להקל עוד בתנאי שחרורו. עם זאת, חלוף זמן ניכר, כדרישת הסעיף, הוא מושג שאף הוא תלוי בנסיבות העניין, ובמקרים המתאימים ניתן לחרוג מנוהל הפסיקה ולדון בבקשה להקלת תנאי המעצר חרף העובדה שחלפו אך חודשים ספורים מאז ניתנה ההחלטה האחרונה בעניין תנאי השחרור."

עוד נקבע בפסיקה, כי בבחינת בקשתו של אדם לעיון חוזר בתנאי מעצרו, על בית המשפט לבחון האם יש בהיענות לבקשתו, כדי לפגוע בתכליתה של חלופה זו.

ההכרה בחשיבות יכולתו של אדם להתפרנס ולדאוג לצורכי מחייתו מלמדת אותנו, כי אף שמדובר בנאשם המשוחרר לחלופת מעצר, יש לנסות, במקרים הראויים, לבחון את אפשרות השתלבותו במסגרת עבודה, אשר תבטיח לו פרנסה ותעסוקה. זאת, כמובן, בכפוף לכך שלא יהיה בכך משום פגיעה באינטרס ציבורי סותר. לפיכך, במידה וניתן להשיג את תכלית חלופת המעצר גם כשהנאשם יוצא לעבוד, תוך הבטחה כי אין ביציאתו לעבוד משום סכנה לציבור או אפשרות לפגיעה בתקינות ההליך המשפטי נגדו, במקרה המתאים יהיה ראוי לאפשר זאת (ראה לעניין זה בש"פ 2857/06).

9. אין חולק שהמעשים נשוא כתב האישום יוצאים דופן באכזריותם, אשר מגוללים את מסכת העינויים שעבר המתלונן מרגע הגעתו לתחנת המשטרה על ידי חבורה של שוטרים, ובעיקר על ידי המשיב, כמתואר בסעיפים 5, 6, 7, 8 לעובדות כתב האישום. גם אין חולק בדבר חומרת המעשים ונסיבותיהם, כאשר מעשים אלו מבוצעים לכאורה על ידי מי שאמור לייצג את מערכת החוק שנמנה עליה מתוקף תפקידו רב השנים במשטרת ישראל.

10. אכן מעיון בתסקיר שרות המבחן, קיימת אי-ההלימה שבין התרשמות קצינת המבחן כמתואר לעיל, לבין המעשים המתוארים בכתב האישום. יחד עם זאת, בל נשכח, כי מדובר במשיב שקרוב לשני עשורים ביצע מגוון רב של משימות במהלך שירותו במשטרת ישראל, ולא מן הנמנע, כי מדובר באירועים חריגים לאורחות חייו ותפקודו.

11. עוד ראוי לציין, כי האירועים נשוא כתב האישום התרחשו לכאורה לפני שלוש וחצי שנים, אולם מועד גילויים נודע באיחור על ידי הרשויות, נוכח התלונה המאוחרת שהוגשה על ידי המתלונן. לעניין זה יצוין, כי אין מחלוקת, כי חלוף הזמן הניכר, מקהה את עילת המעצר, לרבות רמת המסוכנות- שרות המבחן בעניין זה סבר, על רקע מכלול הנתונים, כי נשקפת מסוכנות ברמה נמוכה מצד המשיב.

12. לאחר שהקשבתי לטיעוני הצדדים, הן על-פה והן בכתב וכן עיינתי בתסקיר שרות המבחן, ושמתי לנגד עיניי את מכלול הנסיבות שעמדו עליהם באי-כוח הצדדים בטיעוניהם, הנני נעתר להמלצת שרות המבחן

באופן חלקי, ועל כן הנני מורה על צמצום מעצר הבית בו נתון המשיב בין השעות 06:00-20:00. יתר תנאי השחרור בערובה יישארו בעינם- בכפוף לאמור לעיל.

עוֹתֵק הַהַחֲלָטָה יִשְׁלַח לְשֵׁרֹת הַמִּבְחָן וְכֵן לְבִאֵי-כֹחַ הַצִּדְדִּים.

ניתנה היום, כ"א שבט תשע"ה, 10 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.